

Νέος διοικητής του ΝΑΤΟ διορίστηκε ο ελληνοαμερικανός Τζέιμς Σταυρίδης

Βέλγιο: Στο τιμόνι του ΝΑΤΟ θα βρίσκεται στο εξής ο ελληνικής καταγωγής Αμερικανός ναύαρχος Τζέιμς Σταυρίδης (Stavridis), ο οποίος σήμερα διορίστηκε ως ο νέος ανώτατος στρατιωτικός διοικητής των συμμαχικών δυνάμεων του ΝΑΤΟ.

“**Η** Επιτροπή συμφώνησε να αντικαταστήσει με μεγάλη λύπη τον στρατηγό Κράντοκ. Με την ευκαιρία αυτή οι εκπρόσωποι των κυβερνήσεων των 28 χωρών της Επιτροπής του ΝΑΤΟ εκφράζουν την ευγνωμοσύνη τους απέναντι στον στρατηγό Κράντοκ για τις υπηρεσίες που προσέφερε”, ανέφερε σε ανακοίνωση του το ΝΑΤΟ.

Ο 54χρονος ναύαρχος είναι από σήμερα αρχηγός της Νότιας Διοίκησης, με περιοχή ευθύνης τη Νότια Αμερική, με έδρα την Φλόριντα, καθώς και επικεφαλής των συμμαχικών δυνάμεων της Ευρώπης, με έδρα τη Γερμανία.

• Υπερήφανος για την ελληνική του καταγωγή

Γεννήθηκε στις 15 Φεβρουαρίου 1955 στη Φλόριντα των ΗΠΑ, από Ελ-

ληνοαμερικανούς γονείς, ο κ. Σταυρίδης πέρασε τρία από τα παιδικά του χρόνια στην Αθήνα, όπου ο πατέρας του συνταγματάρχης Γιώργος Σταυρίδης - αξιωματικός των αμερικανών πεζοναυτών- υπηρέτησε ως ναυτικός ακόλουθος στην αμερικανική πρεσβεία μεταξύ 1962 και 1964, όπως αναφέρει η Greek News. Είναι παντρεμένος με τη Λόρα Χολ και έχουν δύο κόρες, την Χριστίνα και την Τζούλια. Είναι χαρακτηριστικό πως με τη σύζυγό του ήταν παιδικοί φίλοι, αφού βρέθηκαν μαζί στην Αθήνα, όπου υπηρετούσαν οι γονείς τους.

«Ανήκω σε μια ελληνοαμερικανική οικογένεια», είχε δηλώσει πέρυσι, σε

για την ελληνική καταγωγή του.

Εγγονός ενός Έλληνα μετανάστη ιδιοκτήτη εστιατορίου στην Πενσιλβάνια, ο κ. Σταυρίδης έχει ιδιαίτερη νοσταλγία για τον τόπο των προγόνων του.

«Η Ελλάδα – αχ, η Ελλάδα!», γράφει στο βιβλίο του «Πλοίαρχος Αντιτορπλικού». «Καφετέριες παντού, λαμπερός ήλιος, καυτό αεράκι, ρετσίνα, σουβλάκι, ψητά κοτόπουλα, περίπτερα, μαγαζιά με σουβενίρ και φυσικά οι ίδιοι οι Έλληνες: μαύρα μαλλιά, έντονα χαρακτηριστικά προσώπου, ζωηρές κουβέντες και χειρονομίες, τσιγάρα, θερμές χειραφίτες και συζητήσεις. Τους κοιτώ και αντικρίζω το

Εγγονός ενός Έλληνα μετανάστη ιδιοκτήτη εστιατορίου στην Πενσιλβάνια, ο κ. Σταυρίδης έχει ιδιαίτερη νοσταλγία για τον τόπο των προγόνων του.

δημόσια ομιλία του ο ναύαρχος Σταυρίδης, που μιλάει Πορτογαλικά, Ισπανικά και Γαλλικά

«Ο πατέρας μου μιλούσε θαυμάσια

ελληνικά... τα δικά μου ελληνικά είναι, δυστυχώς, φρικτά και οι κόρες μου δεν τα μιλούν καθόλου».

Υφιστάμενοι του ναύαρχου Σταυρίδη λένε πως είναι πολύ υπερήφανος

παρελθόν μου».

Ο Τζέιμς Σταυρίδης πήρε το διδακτορικό του δίπλωμα στο ίδιο αντικείμενο (Διεθνείς Σχέσεις), την ίδια χρονιά (1984) και από το ίδιο πανεπιστήμιο (Σχολή Διπλωματίας του Ταφτς) με τον Κώστα Καραμανλή, αφού πρωτύτερα είχε αποφοιτήσει από τη Ναυτική Ακαδημία των ΗΠΑ. Στη συνέχεια συμμετείχε σε διάφορες δύσκολες αποστολές, από τις εμπόλεμες ζώνες της Βοσνίας και της Αϊτής ως το καυτό μέτωπο του Ιράκ.

Κι όμως, μια ναυτική άσκηση του ΝΑΤΟ στο Αιγαίο το 1993 του έχει εντυπωθεί στη μνήμη και ο ίδιος περιγράφει στο βιβλίο του.

«Η πιο απίστευτη ιστορική ειρωνεία εκτυλίσσεται μπροστά μου. Εβδομήντα χρόνια νωρίτερα, τη δεκαετία του 1920, ο παππούς μου, ένας κοντός γεροδεμένος καθηγητής σχολείου, ονόματι Δημήτρης Σταυρίδης, εκδιώχθηκε από την Τουρκία στο πλαίσιο εθνοκάθαρσης, δηλαδή πογκρόμ, ενάντια στους Έλληνες που ζούσαν στα απομεινάρια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Γλίτωσε την τελευταία στιγμή και με μια μικρή βάρκα διέσχισε το Αιγαίο, έφτασε στην Αθήνα και από εκεί πήγε στη Νέα Υόρκη. Ο αδελφός του δεν ήταν το ίδιο τυχερός και σκοτώθηκε από τους Τούρκους».

Και συνεχίζει ο κ. Σταυρίδης, στο βιβλίο που μοιάζει περισσότερο με ημερολόγιο καταστρώματος: «Τώρα, σχεδόν έναν αιώνα μετά, ο εγγονός του, που μιλάει ελάχιστα ελληνικά, επιστρέφει ως επικεφαλής ενός αντιτορπλικού στην ίδια πόλη –τη Σμύρνη, που τώρα τη λένε Ιζμίρ– από όπου εκείνος απέπλευσε ως πρόσφυγας πριν από τόσα χρόνια».

Αφιέρωμα σε Νάξο και Καστελλόριζο φιλοξένησε ο Αυστραλιανός Τύπος

Εκτενές ταξιδιωτικό αφιέρωμα στη Νάξο φιλοξένησε η αυστραλιανή εφημερίδα “The Sunday Mail”.

Σύμφωνα με το δημοσίευμα, “η Νάξος είναι ένα κατάφυτο και πλούσιο νησί από την αρχαιότητα, το μεγαλύτερο νησί των Κυκλάδων, που δε ζήλεψε ποτέ τίποτε από τα διάσημα γειτονικά νησιά, τη Σαντορίνη και τη Μύκονο. Πρόκειται για ένα αυτόνομο νησί στην καρδιά του Αιγαίου, με ποικίλα εντυπωσιακά τοπία, με ένα θησαυρό αρχαίων και μεσαιωνικών αξιοθέατων που το καθιστούν τον πιο δελεαστικό προορισμό από τα νησιά των Κυκλάδων”.

Η εφημερίδα περιγράφει τη Χώρα, την πρωτεύουσα του νησιού, ως “μια από τις πιο ελκυστικές και ιστορικές πόλεις των Κυκλάδων”, αναφέρεται ιδιαίτερα στην Πορτάρα, στο ενετικό κάστρο και στο Αρχαιολογικό Μουσείο και εξερευνά την παλιά πόλη της Νάξου. Επισημαίνει την πλούσια ιστορία του νησιού και τους μύθους που συνδέονται με τα αξιοθέατά του. Επισκέπτεται επίσης γραφικά χωριά, όπως την Απείρανθο, τη Φιλώτη, τον Απόλλωνα, το Σανγκρί.

Όπως σημειώνεται, “το νησί έχει μερικές από τις καλύτερες αμμώδεις παραλίες της Ελλάδας και υπέροχες κοιλάδες στο εσωτερικό με ελιές και εσπεριδοειδή, από την καλλιέργεια των οποίων παράγεται και το τοπικό ποτό “κίτρο”.

“Πολλοί άνθρωποι των γραμμάτων

έχουν αναφερθεί στη Νάξο. Ο Νίκος Καζαντζάκης έκανε λόγο για τη “γλυκύτητα και ηρεμία” της Νάξου, ο Βρετανός ιστορικός Γουίλιαμ Μίλερ τη χαρακτήρισε “μαργαριτάρι του Αιγαίου”, ενώ ο Λόρδος Βύρων αναφερόταν στη Νάξο ως “το νησί των ονείρων του”. Συμπερασματικά, ο συντάκτης επισημαίνει ότι οι σημερινοί επισκέπτες του νησιού κατανοούν γρήγορα πώς ένοιωθαν ο Λόρδος Βύρων και άλλοι παλαιότεροι επισκέπτες της Νάξου για το νησί, “ένα νησί που σαγήνευσε ακόμα και τους θεούς”. Δημοσίευμα της εφημερίδας “The Age”, που υπογράφει ο Γκρεγκ Μπάουμ, αναφέρεται στο Καστελλόριζο, στον τρόπο ζωής των Καστελλορίζιων και στην ιδιαίτερη σχέση τους με την Αυστραλία.

Όπως επισημαίνεται, “το Καστελλόριζο, το οποίο χαρακτηρίζεται από τον οδηγό “Lonely Planet”, ως ένας “βράχος στην άκρη της Ευρώπης”, είναι πολύ μικρό, εντυπωσιακά όμορφο και αραιοκατοικημένο. Το νησί έχει ισχυρούς δεσμούς με την Αυστραλία, καθώς πολλοί Καστελλορίζιοι μετανάστευσαν στο παρελθόν στην Αυστραλία και διατηρούν ως και σήμερα έντονη την αίσθηση της κοινότητας”. Ο συντάκτης συναναστρέφεται κατοίκους του νησιού, που έχουν σχέσεις με την Αυστραλία, παρακολουθεί ένα φιλικό ποδοσφαιρικό αγώνα και με αυτή την αφορμή σχολιάζει την κατάσταση του επαγγελματικού ποδοσφαίρου.

